



Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 162/19
V Luxemburgu 19. decembra 2019

Rozsudok vo veci C-390/18
Airbnb Ireland

Francúzsko nemôže od spoločnosti Airbnb vyžadovať, aby mala profesijný preukaz, keď túto požiadavku neoznámila Komisii v súlade so smernicou o elektronickom obchode

Veľká komora Súdneho dvora v rozsudku z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland (C-390/18), na jednej strane rozhodla, že sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe, treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje smernica 2000/31 o elektronickom obchode¹. Súdny dvor na druhej strane konštatoval, že jednotlivec sa v rámci trestného konania s účasťou poškodenej strany môže brániť proti tomu, aby sa voči nemu uplatnili opatrenia členského štátu obmedzujúce slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje z iného členského štátu, pokiaľ uvedené opatrenia neboli oznámené v súlade s článkom 3 ods. 4 písm. b) druhou zarážkou tej istej smernice.

Spor vo veci samej patrí do rámca trestného konania vedeného vo Francúzsku v nadväznosti na trestné oznámenie s účasťou poškodenej strany, ktoré na Airbnb Ireland podalo Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (Združenie pre profesionálne ubytovanie a turizmus) (AHTOP). Airbnb Ireland je írskou spoločnosťou, ktorá spravuje elektronickú platformu umožňujúcu konkrétne vo Francúzsku za províziu sprostredkovať kontakt medzi profesionálnymi prenajímateľmi, ako aj jednotlivcami ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a osobami hľadajúcimi tento druh ubytovania. Airbnb Ireland okrem toho uvedeným prenajímateľom ponúka doplnkové služby, ako sú šablóna definujúca obsah ponuky, poistenie zodpovednosti za škodu, nástroj na odhad ceny prenájmu alebo aj platobné služby týkajúce sa týchto služieb.

AHTOP, ktoré podalo trestné oznámenie na spoločnosť Airbnb Ireland, tvrdilo, že táto spoločnosť sa neuspokojila so sprostredkovaním kontaktu medzi dvomi stranami prostredníctvom rovnomennej platformy, ale že vykonávala činnosť realitného makléra bez toho, aby mala profesijný preukaz, čím porušila zákon Hoguet, ktorý sa vo Francúzsku uplatňuje na činnosť podnikateľov v oblasti nehnuteľností. Airbnb Ireland naopak tvrdila, že smernica 2000/31 v každom prípade bráni tejto právnej úprave.

V súvislosti s otázkou týkajúcou sa kvalifikácie sprostredkovateľskej služby poskytovanej spoločnosťou Airbnb Ireland Súdny dvor v prvom rade s odkazom na rozsudok Asociación Profesional Elite Taxi² pripomenul, že ak sprostredkovateľská služba spĺňa podmienky uvedené v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535³, na ktorý odkazuje článok 2 písm. a) smernice 2000/31, ide v zásade o „službu informačnej spoločnosti“ odlišnú od následnej služby, na ktorú sa

¹ Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

² Rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15); pozri tiež TK 136/17.

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1).

vzťahuje. Ide však o iný prípad, ak sa javí, že táto sprostredkovateľská služba je neoddeliteľnou súčasťou celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je služba patriaca do inej právnej kvalifikácie.

Súdny dvor v prejednávanej veci konštatoval, že taká sprostredkovateľská služba, akú poskytuje Airbnb Ireland spĺňa tieto podmienky bez toho, aby vzťah medzi týmito službami odôvodňoval odmietnutie kvalifikácie ako „služby informačnej spoločnosti“, pokiaľ ide o uvedenú sprostredkovateľskú službu, a teda o uplatnenie smernice 2000/31 na túto službu.

Na zdôraznenie oddeliteľnosti takej sprostredkovateľskej služby od ubytovacích služieb, na ktoré sa vzťahuje, Súdny dvor po prvé uviedol, že cieľom tejto služby nie je len okamžité poskytnutie takých služieb, ale hlavne poskytnutie nástroja na prezentáciu a vyhľadávanie ubytovania na prenájom, ktorým sa uľahčuje uzatváranie budúcich nájomných zmlúv. Takýto druh služby teda nemožno považovať iba za príslušenstvo k celkovej ubytovacej službe. Súdny dvor po druhé zdôraznil, že taká služba, ako je služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland sa nejaví ako nevyhnutná na poskytovanie ubytovania, pretože nájomcovia aj prenajímatelia majú na tento účel množstvo ďalších kanálov, z ktorých niektoré existujú dlhodobo. Súdny dvor po tretie napokon uviedol, že zo spisu nevyplýva, že by Airbnb Ireland stanovila alebo obmedzovala výšku nájomného požadovaného prenajímateľmi používajúcimi jej platformu.

Súdny dvor ďalej spresnil, že ostatné služby ponúkané spoločnosťou Airbnb Ireland neumožňujú toto konštatovanie spochybniť, pretože tieto rozličné služby sú iba doplnkovými službami k sprostredkovateľskej službe poskytovanej touto spoločnosťou. Okrem toho uviedol, že na rozdiel od sprostredkovateľských služieb predmetných vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky Asociación Profesional Elite Taxi a Uber France⁴, táto sprostredkovateľská služba ani doplnkové služby ponúkané spoločnosťou Airbnb Ireland neumožňujú preukázať rozhodujúci vplyv tejto spoločnosti na ubytovacie služby, na ktoré sa vzťahuje jej činnosť, pokiaľ ide o stanovenie cien požadovaného nájomného, ako aj výber prenajímateľov alebo ubytovacích kapacít ponúkaných na prenájom na jej platforme.

Súdny dvor v druhom rade preskúmal, či sa Airbnb Ireland v spore vo veci samej môže brániť proti tomu, aby sa voči nej uplatnil zákon obmedzujúci slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje subjekt z iného členského štátu, akým je zákon Hogue, z dôvodu, že Francúzsko tento zákon neoznámilo v súlade s článkom 3 ods. 4 písm. b) druhou zarážkou smernice 2000/31. V tejto súvislosti Súdny dvor uviedol, že skutočnosť, že uvedený zákon bol prijatý pred nadobudnutím účinnosti smernice 2000/31, nemôže mať za následok oslobodenie Francúzskej republiky od oznamovacej povinnosti. Súdny dvor ďalej na základe odôvodnenia rozsudku CIA Security International⁵ konštatoval, že uvedenej povinnosti, ktorá je podstatnou procesnou požiadavkou, treba priznať priamy účinok. Dospel teda k záveru, že jednotlivec môže namietat porušenie povinnosti oznámiť také opatrenie, ktorého sa dopustil členský štát, nielen v rámci trestného stíhania vedeného proti nemu, ale aj v rámci návrhu na náhradu škody podaného iným jednotlivcom, ktorý sa konania zúčastnil ako poškodená strana.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Rozsudok z 10. apríla 2018, Uber France (C-320/16); pozri tiež TK 39/18.

⁵ Rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International (C-194/94).